

Mestalla, 29 de febrer del 1996

Un any abans, quan encara era el cap de l'oposició i assistia al multitudinari míting d'Eduardo Zaplana i Rita Barberà celebrat a la plaça de bous de València, José María Aznar havia exclamat en veu alta: "¡En las generales, al Mestalla!". I, en efecte, després que Felipe González fixara les següents eleccions estatals per al 3 de març del 1996, la màquina del PP valencià va posar-se a treballar com si no hi haguera demà. L'objectiu era omplir a vessar el camp del València CF, una rèplica de l'acte que el republicà Manuel Azaña hi havia protagonitzat el 1935. El PP -i l'òrbita del PP- va marcar en roig al calendari el 29 de febrer del 1996, la penúltima jornada de campanya. El dia D. El del míting més massiu de la història política espanyola. Ara fa 20 anys.

Entre els convidats *il·lustres*, l'humorista Arévalo, l'actor José Sancho, la vedet Rosa Valenty, l'escriptor Fernando Sánchez Dragó i Luis María Anson, que dirigia el diari *Abc*. Però, sobretot, la cita va excel·lir musicalment, amb la presència de veus tan contrastades com les de María Jiménez, Francisco, Manolo Escobar i Julio Iglesias, que va seure a primeríssima fila, escortat per Zaplana i Ana Botella, l'esposa d'Aznar.

També s'havia previst la participació de Raphael, però finalment van suggerir-li que no acudira. Unes hores abans, en un altre acte dels populars, havia subratllat "els mèrits de Franco", tot just la imatge radical que el candidat del PP volia evitar. "Els únics que han de tenir por del canvi són els terroristes i els delinqüents", va proclamar Aznar davant les 60.000 persones que van donar-se cita al Mestalla i alguns milers que se'n van quedar a les portes. I va criticar sense embuts aquells que, "a l'empara del poder, s'han enriquit il·lícitament, i així han originat la corrupció més tremenda que hem vist mai".

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

Per tal de fer possible els desitjos del president *in pectore*, Paco Roig, com a president del club, va cedir l'estadi de manera gratuïta, i una part significativa de l'empresariat valencià va fer mans i mànigues per rebentar-lo de gent. Un constructor important que Zaplana catapultaria a la sots-direcció de la Caixa del Mediterrani (CAM), Antonio Gil-Terrón, va obrir una oficina als encontorns del camp per organitzar l'operatiu econòmic i de mitjans necessari. Després d'haver-li arrabassat al PSOE l'Ajuntament de València el 1991 i d'haver-se apoderat de la Generalitat Valenciana el 1995, el 1996 tocava La Moncloa. La grossa. I la grossa també va caure.

Entre els afortunats, el mateix Julio Iglesias, que va signar dos contractes molt beneficiosos amb la Generalitat Valenciana com a representant de l'Institut Valencià de l'Exportació (Ivex) a diverses fires empresarials a l'estranger. Segons especificava el contracte oficial, l'A, a canvi de 375 milions de pessetes [2,25 milions d'euros], però en realitat, tal com constava al contracte B, que va ocultar-se preceptivament, a canvi de 990 milions de pessetes [5,95 milions d'euros]. La diferència fou ingressada a diversos comptes que l'artista tenia en paradisos fiscals.

20 anys més tard, amb tantes coses com han passat, que l'administració valenciana transferira diners públics a les

Illes Verges fins i tot sembla una cosa menor, però l'origen de la corrupció valenciana i la deriva que experimentaria es remunta a aquella època.

Els seus tres actors principals van ocupar un lloc privilegiat al famós míting del Mestalla: Eduardo Zaplana i Rita Barberà en qualitat de president de la Generalitat i alcaldessa de València, i Francisco Camps, que llavors tenia 33 anys, com a candidat al Congrés. Acumulava cinc anys d'experiència municipal: quatre com a regidor de Circulació i Transports, i l'últim com a primer tinent d'alcalde i responsable d'Hisenda. Camps, de fet, era fill polític de Barberà i comptava amb el beneplàcit de Zaplana, qui sempre va considerar-lo el seu deixeble avantatjat, fins i tot per davant d'un altre jove valor del partit, Serafín Castellano, que s'esforçava per tenir més opcions de futur.

El 20è aniversari del míting del Mestalla coincideix amb el moment més baix que es recorda del PPCV, desposseït del poder omnímode que va concentrar durant dues dècades i que constitueix una "organització criminal", segons les investigacions del jutge instructor, la Fiscalia Anticorrupció i la Unitat Central Operativa (UCO) de la Guàrdia Civil, que les darreres setmanes han citat a declarar desenes de càrrecs i ex-càrrecs populars de l'Ajuntament de València, la Diputació i algunes empreses públiques dependents de la Generalitat.

La investigació -imputació- de Barberà pel Tribunal Suprem sembla qüestionada de dies. El magistrat instructor ha detectat indicis de delictes en el finançament de la campanya local del maig del 2015 i, per accelerar-ne la causa, ha obert una peça separada dins de l'anomenat *cas Taula*. Amb els regidors i assessors de la legislatura present i anterior investigats, a Barberà només l'ha salvada, de moment, l'aforament que gaudeix per la condició de senadora estrenada al juliol.

SALVADOR LLOSA

AL MESTALLA, AZNAR VA CRITICAR AQUELLS QUE, "A L'EMPARA DEL PODER", VAN ORIGINAR "LA CORRUPCIÓ MÉS TREMENDA QUE HEM VIST MAI"

BARBERÀ I CAMPS HAN DEMOSTRAT TENIR ELS PEUS DE FANG, EN CONTRAPOSICIÓ A UN ZAPLANA QUE MAI NO VA RESULTAR IMPUTAT

Per si no n'hi havia prou, i segons algunes fonts, Francisco Camps, que travessa un calvari des de la seua implicació en el cas *Gürtel* l'any 2009, podria haver actuat com a "recaptador" de la presumpta trama corrupta, que hauria comptat cinc caixes de diners negres per al finançament dels actes de partit: tres a València, una Alacant i una a Castelló.

La setmana passada, l'un i l'altra, Camps i Barberà, van celebrar dues compareixences davant la premsa. Ell va fer-ho sorpresivament, després d'una nit en què no havia pogut dormir i en què va intentar, fins al darrer minut, que la informació esmentada no fóra publicada. Ella, després d'una reclusió monacal d'un

mes. Dues persones que fa no gaire semblaven imbatibles van mostrar una cara del tot oposada: en el cas de Camps, la del personatge estrident i estrambòtic que s'ha engolit l'home cabal que un dia va fer veure que era, i en el de Barberà, la de qui, conscient de la dificultat, s'aferra al càrrec que li atorga més garanties per defensar-se, en contra de veus destacades del seu partit.

Dos ídols que han demostrat tenir els peus de fang, en contraposició a un Zaplana que, incomprensiblement, mai no va resultar ni tan sols imputat. I això que va estar a punt de veure's involucrat en el cas *Terra Mítica*, quan uns empresaris van acusar-lo d'estar al capdavant de la

trama d'elaboració de factures falses que va disparar el cost final del parc temàtic de Benidorm. En ser coneixedor d'aquesta notícia, Zaplana, que ja s'havia traslladat a Madrid, va desplaçar-se urgentment a València, on va convocar la premsa i va provar de desmentir totes les acusacions. Si va poder escapar-se, però, va ser gràcies al canvi de declaració dels empresaris, que van passar a excusar-lo.

Barberà i Camps ho tenen bastant més negre. Tan negre com els diners que el PPCV va fer servir per tal de sufragar les seues campanyes electorals. La llavor, van plantar-la a la gespa del Mestalla.

Periodista d'EL TEMPS